

VĚŽNÍK

KOMPAS TŘEŠŤSKÉ FARNOSTI

POSELSTVÍ SVATÉHO OTCE FRANTIŠKA

Postní doba, která nás provází k oslavě smrti a
vzkříšení Ježíše Krista, je dobou příhodnou
pro osobní i společnou obnovu.

SYNODA

Celý synodní proces vnímám jako velkou výzvu a
příležitost zamyslet se nad životem ve farnosti ...

www.tre-fa.cz
redakce@tre-fa.cz

vydavatel

Římskokatolická farnost Třešť

redakce

Květa Zažímalová (KZ)
Ludmila Koukalová

další autoři příspěvků

Jan Zach (Jan)
Jana Duchanová (jad)

autoři fotografií

titulní strana - Photo by Vika
Strawberrika on Unsplash

Gabriela Zachová - str. 6
archiv V. Salamánka - str. 11
Kateřina Brychtová - str. 15
Zažímalovi - str. 18

jazyková korektura

Květa Zažímalová

typografická úprava

David Zažímal

distribuce

Distribuci zajišťuje redakce
v počtu 180 výtisků.

adresa redakce

B. Němcové 570, Třešť 589 01

kolportéři

redakce; Staňkovi;
Duchanovi; Bambulovi;
Hynkovi a kolportéři
z bratrských farností

Vydáváno výlučně pro vnitřní potřeby farností. Neprodejné. Stano-visko redakce se nemusí ztotožňovat s obsahem zveřejněných příspěvků. Anonymní příspěvky nezveřejňujeme!

STR.

NÁZEV

3 Poselství Svatého otce Františka k postní době 2022
4 Synoda
9 Synodální komár
10 Rozhovor s ...
13 Světový den zasvěcených osob
14 O nebezpečí samoty a o Velikonoční naději
15 První svaté přijímání letos ryze mužská záležitost
15 Ještě jedno zastavení ...
17 Mír - v dnešní době křehké slovo
18 Dokončení opravy varhan v Třešti
19 Fláčílm

Uzávěrka příštího čísla bude 5. června 2022!
NÁKLADY NA TOTO ČÍSLO ČINÍ 20,- Kč.

FARNÍ WHATSAPP

Příspěvek na Věžník

K platbě lze použít tento QR kód.

Číslo účtu: 1593528066/3030

POSELSTVÍ SVATÉHO OTCE FRANTIŠKA K POSTNÍ DOBĚ 2022

Přinášíme vám část poselství papeže Františka k letošní postní době. Publikováno: 24. 2. 2022 12:15

„Když prokazujeme dobro, nesmíme přitom propadnout únavě. Vydržíme-li, dočkáme se doby, kdy budeme sklízet. Dokud tedy máme ještě čas, prokážeme dobro všem.“ (Gal 6,9–10a)

Milé sestry a milí bratři,
postní doba, která nás provází k oslavě smrti a vzkříšení Ježíše Krista, je dobou příhodnou pro osobní i společnou obnovu. Ku prospěchu letošní postní doby nám poslouží zamyšlení nad výzvou sv. Pavla Galaťanům: „Když prokazujeme dobro, nesmíme přitom propadnout únavě. Vydržíme-li, dočkáme se doby, kdy budeme sklízet. Dokud tedy máme ještě čas (kairós), prokážeme dobro všem.“ (Gal 6,9–11)

„Když prokazujeme dobro, nesmíme přitom propadnout únavě.“

Kristovo vzkříšení vdechuje život pozemské naději, skrze „velkou naději“ na věčný život vkládá do doby přítomné zárodek spásy. [5] V trpkých zklamáních z mnoha nesplněných snů, v obavách z různých hrozeb, v beznaději naší chudoby upadáme do pokušení uzavřít se do vlastního individualistického egoismu, stáváme se lhotejnými vůči utrpení druhých. Ani nejlepší zásoby však nejsou v praxi nevyčerpatelné: „Junáci zemdlí a unaví se, rekové klopýtají slabostí.“ (Iz 40,30) Bůh však „znavenému dává sílu, bezmocnému rozmnožuje zdatnost (...). Ti, kteří doufají v Hospodina, nabývají sil, jak orli dostávají křídla, běží a neumdlí, jdou bez únavy.“ (Iz 40,29.31) Doba postní nás zve, abychom svou víru a naději zaměřili na Pána (srov. 1 Petr 1,21), protože jen s pohledem upřeným na Ježíše Krista zmrtnvavšího (srov. Žid 12,2) můžeme odpovídat na apoštolovu výzvu: „Když prokazujeme dobro, nesmíme přitom propadnout únavě.“ (Gal 6,9)

Když se modlíme, nepropadejme únavě. Ježíš nás naučil, že je třeba se „stále modlit a neochabovat“ (Lk 18,1). Potřebujeme se modlit, protože potřebujeme Boha. Domníváme-li se, že si vystačíme sami, hluboce se mýlíme. Během pandemie jsme se mohli dotknout své osobní i společenské slabosti. Díky této postní době můžeme zakoušet útěchu víry v Boha, bez které nemůžeme mít jistotu (srov. Iz 7,9). Nikdo se nezachrání sám, protože všichni jsme na stejné lodi uprostřed bouří historie. [6] Především však se nikdo nezachrání bez Boha, protože jen velikonoční tajemství Ježíše Krista přináší vítězství nad temnými vodami smrti. Víra nás nezprošťuje životních útrap, dává nám ale možnost jimi projít ve spojení s Bohem v Kristu s velkou nadějí, která neklame a jejímž důkazem je láska, kterou Bůh vlil do našich srdcí skrze Ducha svatého (srov. Řím 5,1–5).

Nepropadejme únavě při vykořeňování zla ze svého života. Kéž tělesný půst, ke kterému nás postní doba vybízí, posílí našeho ducha v boji proti hříchu. Nikdy nepřestávejme prosit o odpuštění skrze svátost smíření. Víme přece, že Boha nikdy neomrzí odpouštět. [7] Nikdy neochabujme v boji proti žádostivosti. Je to slabost, která nabádá k egoismu a k různým podobám zla. V každém století najde svou cestu, aby vtáhla člověka do hříchu. [8] Jedním z nebezpečí je závislost na digitálních médiích, které vykrádají mezilidské vztahy. Postní doba je příhodná k tomu, abychom se těmto nástrahám postavili, a naopak začali pracovat na celistvé mezilidské komunikaci, [9] která spočívá v „reálných setkáních“. [10] tváří v tvář.

Nepropadejme únavě v čínorodé lásce ke každému bližnímu. Rozdávejme v této postní době almužnu s radostí (srov. 2 Kor 9,7). Bůh, „který poskytuje rozsévací semeno a chléb k jídlu“ (2 Kor 9,10), se o každého z nás postará. Nejen o to, abychom měli co jíst, nýbrž abychom mohli štědře prokazovat dobro druhým. Celý náš život má být časem zasévání dobra. Využijme proto zvláště postní dobu k tomu, abychom pečovali o

lidi kolem nás, abychom na cestách životem byli nablízku sestřám a bratřím, kteří jsou raněni (srov. Lk 10,25–37). Postní doba je dobou příhodnou, abychom lidi potřebné hledali, nikoli se jim vyhýbali; abychom se tomu, kdo touží po vyslechnutí a dobrém slově, ozvali, a ne ho ignorovali; abychom toho, kdo je osamoceny, navštívili a neopustili ho. Prokážeme opravdu dobro všem, udělejme si čas na nejmenší a bezbranné, opuštěné a pohrdané, diskriminované a marginalizované.[11]

„Vydržíme-li, dočkáme se doby, kdy budeme sklízet.“

Postní doba nám každý rok připomíná, že „dobrotivosti spolu s láskou, spravedlností a solidaritou nedosáhneme jednou provždy. Musejí se uskutečňovat každý den“.[12] Prosme tedy Boha o trpělivou vytrvalost rolníka (srov. Jak 5,7), abychom neztráceli trpělivost v konání dobra krok za krokem. Kdo upadne, ať vztáhne ruku k Otci, který nám pokaždé pomůže vstát. Kdo zbloudil, ošálen posedlostí Zlého, ať nemešká a vrátí se k tomu, který „mnoho odpouští“ (Iz 55,7). V této době obrácení nacházíme oporu v Boží milosti

a v církevním společenství a nikdy neochabujme v zasévání dobra. Půst připraví půdu, modlitby ji zkyprí, dobrosrdečnost ji zúrodní. Máme jistotu víry, že „vydržíme-li, dočkáme se doby, kdy budeme sklízet“ (Gal 6,9) a s vytrvalostí se nám dostane splnění slibu (srov. Žid 10,36) pro spásu naši a druhých (srov. 1 Tim 4,16). Když budeme žít bratrskou láskou ke všem, jsme spojeni s Kristem, který dal svůj život za nás (srov. 2 Kor 5,14–15) a budeme okoušet radost nebeského království, kdy Bůh bude „všechno ve všem“ (1 Kor 15,28).

Panna Maria, z jejíhož lůna se zrodil Spasitel a která uchovávala všechno ve svém srdci a rozvažovala o tom (srov. Lk 2,19), ať nám vyprosí dar vytrvalosti a je nám svou mateřskou něhou nablízku, aby tento čas obrácení přinesl plody věčné spásy.

*Dáno v Římě u Sv. Jana Lateránského
dne 11. listopadu 2021,
v den památky sv. Martina, biskupa*

František

<https://www.cirkev.cz/cs/aktuality/220221poselstvi-svateho-otce-frantiska-k-postni-dobe-2022>

SYNODA

Na konci ledna se i naše farnost připojila k synodě vyhlášené papežem Františkem pro všechny, kterým není katolická církev lhostejná. V Třešti se do procesu zapojilo nakonec téměř 40 lidí. Na prvním společném setkání jsme společně vybrali z deseti nabízených témat k diskusi tři, která jsme vnímali pro naši farnost jako aktuální. Jednalo se o tato: Vést dialog v církvi a ve společnosti, Autorita a spoluúcast a Rozlišovat a rozhodovat. Později se k synodě přidalo ještě modlitební společenství, které si vybralo téma Formovat se v duchu synodality.

Rozdělili jsme se do menších skupin, ve kterých jsme jednak mluvili o daném tématu, ale také se společně modlili, prosili Ducha svatého o jeho světlo. Velký důraz byl dán na to, abychom si navzájem opravdu naslouchali. Cílem společných

setkání nebylo prosadit své argumenty, ale pozorně naslouchat ostatním a společně pak s Boží pomocí hledat nějakou shodu. Naše závěry jsme pak poslali formou připravených dotazníků do Brna na biskupství, kde se budou dále zpracovávat.

Celý synodní proces vnímám jako velkou výzvu a příležitost zamyslet se nad životem ve farnosti, nad tím, co je dobré a co by mohlo být jinak, a zároveň jsme dostali prostor vyjádřit svůj názor na život v diecézi i celé církvi, vyjádřit, o jaké církvi sníme, co je pro nás podstatné.

Děkuji všem, kteří se jakkoliv zapojili, díky za modlitby. Věřím, že odesláním dotazníků to pro nás nekončí, ale že je to impulz k novému hledání, jak jít v církvi a především v naší farnosti společnou cestou.

Zástupci jednotlivých skupin pro Věžník sepsali podněty a postřehy, o kterých se mluvilo.

SYNODÁLNÍ SKUPINKA S TĚMATEM „VĚST DIALOG V CÍRKVI A VE SPOLEČNOSTI“

Naše skupinka se ustanovila hlavně díky zájmu jednotlivých účastníků o toto téma. Bylo nás 7, různého věku, a sešli jsme se dvakrát. Snažili jsme se postupovat podle návodu na to, jak má skupinka pracovat. To znamená, že jsme každý vyjádřili, co pro nás dané téma znamená a proč jsme si ho vybrali. Už toto bylo velmi podnětné. Pro někoho je i o dialogu obecně, jak vést dialog, jak mluvit s našimi kolegy a lidmi kolem nás o Bohu, pro jiné více o tom, jak se neuzavřít ve farnosti a komunikovat spolu. Další setkání začalo modlitbou a nasloucháním Božím slovu, pak proběhlo první kolo našich „příspěvků“ - sdílení na téma dialog. V něm se objevovala témata hlavně z prostředí naší farnosti: všimnout si jeden druhého, neuzavírat se jen do svých skupin, starat se o nemocné, mít něco jako pastorační radu, kde by bylo možné shromažďovat aktivity ve farnosti a kam by se lidé mohli obracet s potřebami. Poté následovala chvíle modlitby a ticha, ve kterém jsme se snažili nějak přemýšlet o tom, co jsme slyšeli od druhých, co nás z toho zaujalo a také, co nám klade na srdce Bůh.

Druhé kolo sdílení bylo právě o tom, co jsme „zaslechli“. Znovu jsme mluvili o „pastorační radě“ a nějaké kontaktní osobě. Prostě místu, kde by se vědělo o tom, co se ve farnosti dělá a kam vzít případně nové zájemce. Ale taky o místu či lidech, kteří by vyslechli i podněty ostatních. Místu, které by reagovalo na potřeby ve farnosti. V této době jsme ocenili farní WhatsApp. Další potřebou je společná modlitba a péče o nemocné. Byly návrhy, že by se skupina lidí, kterým to leží na srdci, mohla střídát v návštěvách u nemocných a sdílet se s nimi a modlit. Také mladí, spíše mladí - dospělí by se rádi setkávali a měli možnost vytvořit otevřené místo, kam mohou vzít své přátele.

Děkujeme všem z naší skupinky za účast, otevřenost, disciplinovanost. Bylo to moc pěkné a oslovující.

Bylo znát, že každému z nás na životě farnosti záleží a chce se nějak podílet na jejím životě a nenechat si „radostnou zvěst“ pro sebe.

Hana Kalčíková

MODLITEBNÍ SPOLEČENSTVÍ TŘEŠŤ VYJÁDRĚNÍ K OTÁZCE Č. 10 SYNODY

Na základě našich letitých zkušeností svědčíme o významu a přínosu modlitebního společenství, které považujeme za nezbytný, mnohdy chybějící článek mezi náboženským životem farnosti a životem jednotlivce. Pro řadu z nás je to právě modlitební společenství, které významnou mírou přispívá k udržení a rozvoji naší víry, přináší radost ze společné modlitby a vzájemného sdílení, je přínosem pro vlastní formaci (život s Bohem) a posiluje vědomí sounáležitosti s celou církví. Společenství nese plody nejen svým členům, ale i farnosti (různé formy spoluúčasti společenství na náboženském i společenském životě farnosti). Účast kněze v něm je nezastupitelná a velmi přínosná, a to nejen pro vlastní společenství, ale i pro kněze samotného. Nejde totiž jen o společnou modlitbu s knězem, ale i o vzájemné sdílení týkající se života farnosti a jednotlivců. Kněží by tedy měli být motivováni do společenství docházet. Společenství však musí být schopno fungovat i bez kněze, např. v případech nepřítomnosti kněze ve farnosti či jeho nezájmu. Je tedy nanejvýš potřebné iniciovat aktivitou laiků i kněží vznik dalších modlitebních společenství ve farnosti, naučit je vzájemné komunikaci i sdílení a v optimálním případě propojit s pastorační radou farnosti.

Tomáš Snížek

SYNODA 2022

Naše skupinka měla 7 členů, z toho 3 manželské páry a jednu další kamarádku. Znali jsme se už předem, a tak byla komunikace snazší. Shodli jsme se na tom, že forma setkávání se nám líbí a rádi bychom se v nějaké formě potkávali dále.

Byli jsme skupinou, kde byli lidé více a naopak méně výřeční, proto každý dostal stanovený čas, nastavili jsme stopky, jeden mluvil a ostatní ho poslouchali. To nám pomohlo vyrovnat rozdíly mezi námi co do povídavosti. Mluvili jsme spolu zcela otevřeně a společli jsme se na to, že Pán Bůh je mezi námi přítomen podle svého slova skrze Krista, našeho Pána. Já osobně jsem si této víry užíval a měl z ní radost.

Vybrali jsme si téma „Rozlišování a rozhodování“ a hledali jsme, kde je náš prostor v této oblasti. Shodli jsme se na tom, že k tématu rozhodování patří převzetí zodpovědnosti a jen ten, kdo je ochoten převzít zodpovědnost, může mít podíl na rozhodování. Rozuměli jsme si v tom, že život farnosti, Církve a celého lidského společenství je společnou záležitostí, na zodpovědnosti a na rozhodování se chceme všichni nějakou měrou podílet. Vyplynulo poznání, že vnímáme ze strany církevních představených obecně spíše neochotu se s laiky o zodpovědnost a rozhodování podělit. Mluvili jsme o tom, co můžeme my konkrétně udělat pro to, aby se situace změnila. Zmíněná neochota nás mrzí a výzvě papeže Františka k synodalitě v Církvi rozumíme právě v tom smyslu, že by se tento jev mohl postupně změnit. Ačkoli v rámci rozhovorů zaznělo hodně bolavých a hořkých slov, snažili jsme se to ustát. Přijmout fakt, že k životu patří zranění, nikdo nejsme dokonalý, a přesto nám Pán Bůh nabízí žít z Jeho odpuštění. V závěru jsme se shodli na tom, že jsme připraveni spolupracovat, komunikovat a chceme zůstat otevření pro to, jít společně.

za skupinku v konírně Jan

ROZLIŠOVÁNÍ A ROZHODOVÁNÍ

Naše skupina měla 6 členů různých věkových kategorií, 5 žen a 1 muže. Tématem naší diskuse bylo Rozlišování a rozhodování. Využívali jsme nápomocných otázek uvedených v podkladech pro Synodu.

Shodli jsme se, že je naše farnost poměrně aktivní a živá a většinu farníků zajímá, co se v ní děje a není jim lhostejné její směřování. Jsme schopni ve farnosti fungovat i bez zapojení kněze, ale v takovém případě chybí nestramný subjekt, který by dokázal komunikovat a rozhodovat ke spokojenosti všech/většiny. Jsme zvyklí se sdílet převážně v zažitých skupinách (rodinné historie, přátelé z mládí, společná aktivita) a tyto skupiny velmi málo překračujeme. Bohužel v této situaci také nejsme schopni navázat dialog s knězem.

Přijde nám, že by farnost potřebovala aktivní účast farní rady a s tím související transparentnost dění ve farnosti. Také si myslíme, že je třeba budovat mezi farníky prostředí bezpečí, důvěry a lásky, kterou bychom pak mohli oslovovat při styku se společností. Důvěra se buduje společně stráveným časem, a tak bychom byli rádi za více možností k setkávání.

Celou církev bychom chtěli přiblížit blíže ke společnosti, aby členové projevovali více pochopení mezi sebou navzájem i lidem zvenčí. Rádi bychom do dění ve farnostech více zapojili mládež a děti a připravili jim atraktivnější příležitosti k setkávání a růstu jejich víry.

Šárka Kaňkovská

PASTORAČNÍ RADA

Naše farnost se zapojila do synody, ke které vyzval papež František. Byl jsem součástí skupinky, ve které jsme diskutovali téma Autorita a spoluúčast. V doprovodných materiálech k našemu tématu byla výrazně zmiňovaná pastorační rada. Pustil jsem se do gúglení a narazil na pěkný článek na Pastorace.cz, který se jmenuje Farní pastorační rady - problémy a trendy. Článek napsal Donal Ha-

rrington, který působí v oblasti pastorační teologie a formace pro pastorační službu v Dublinu. Článek je o zkušenostech, jak by měla ale také neměla pastorační rada fungovat. Chtěl bych se s vámi podělit o některé myšlenky.

V životě farnosti nemohou věci běžet stále stejným způsobem jak dříve. Dnešní církev je na hony vzdálená církvi let padesátých a vyžaduje radikálně odlišný pastorační přístup. Ukazuje se, že cesta nějaké farnosti kupředu je spojena s určitou formou týmového vedení, které svádí dohromady farníky a kněze k pastorační spolupráci na vedení farnosti.

Jaký je smysl a účel pastorační rady? Podle zkušeností některých farností s týmovým vedením jsou důležité dva pojmy: plánování a spoluzodpovědnost. Cestu kupředu je tedy možné vidět ve farnosti, která uzná fakt, že žije v novém misijním kontextu a objeví potřebu pastoračního plánování.

Plánování

Plánování je něco, co se v církvi zdůrazňuje až dnes. V minulosti jej nebylo zapotřebí, protože věci běžely více či méně stejně po celá léta. Avšak dnes je jiná situace - jak to vyjádřil jeden z kněží, zaběhlý systém přestal fungovat. Věci se nám rozpadají pod rukama; náboženství je "vyprodáváno pod cenou". Pokud se věci budou dál ubírat stejným směrem, kde budeme za deset let?

Plánování zahrnuje poctivou analýzu současné reality. To zahrnuje pojmenování toho, jak si představujeme, že by naše farnost měla vypadat za tři, čtyři, či deset let. To zahrnuje identifikování prioritních oblastí, na které je třeba se zaměřit, jestliže tam chceme dojít. To všechno pak předpokládá uznání skutečnosti, že celá naše oblast působení se více a více stává oblastí misijní.

Pastorační rada by se měla oproti jiným skupinám ve farnosti zaměřit na celek. To je odlišný způsob fungování - mít přehled o všem, rozlišovat, jakým směrem se různé záležitosti ubírají, snažit se o dlouhodobý výhled. Pro vyjádření charakteru této zvláštní role se často užívají obrazy (všeho zakrývajícího) „deštníku“ nebo „helikoptéry“ (ze které je vše vidět z ptáčích perspektivy).

Avšak tyto obrazy by mohly vzbudit dojem, že zde jde pouze o jakousi koordinační skupinu - což je ve skutečnosti to, čím mnohé pastorační rady v praxi jsou. Úkolem týmového vedení farnosti

je však víc než koordinace nebo řízení toho, co se ve farnosti děje. Hlavním úkolem takovéto skupiny je dívat se dopředu a připravovat cestu do budoucnosti, která leží před námi. Koordinační skupina často prostě koordinuje dobré věci. Skupina, jejímž hlavním cílem je pastorační plánování, se však snaží zajistit, aby se ve farnosti děly správné věci.

Spoluzodpovědnost

Všichni farníci, na základě svého křtu a biřmování, sdílejí společnou zodpovědnost za dobro, správu a budoucnost svého farního společenství. Církev budoucnosti není církví, ve které ti aktivní jsou pouze kněží poskytující duchovní služby pasivním věřícím. Je to církev, která je tvořena všemi lidmi, protože právě k tomu jsou lidé povoláni. A kněží jsou povoláni, aby toto společenství posilovali. Tato teologie ukazuje, jak nešťastná je ona fráze v kodexu církevního práva, která mluví o tom, že farní pastorační rada je „pouze konzultativní“.

Pastorační rady se setkávají s problémy, kvůli kterým nefungují správně. V následujícím textu popíšete šest základních problémů.

Problém první: Chybějící spolupráce

Tento problém nastává tehdy, jestliže je dotyčná skupina „pouze konzultativní“ v tom nejhorším slova smyslu. Ze strany kněze (či kněží) zde chybí jakákoli snaha o spiritualitu spoluzodpovědnosti. Nebo zde chybí pochopení termínu „zapojení laiků“, které by jej chápalo hlouběji než jen jakožto „výpomoc knězi v jeho službě“. Nebo zde konzultace a spolupráce tvoří jen pouhou fasádu, zatímco ve skutečnosti kněz rozhoduje o všem.

Problém druhý: Špatný výběr lidí

Někdy pastorační rada nefunguje, protože lidi, kteří jsou jejími členy, nejsou pro tento typ služby ti praví. Někdo může mít při jednáních pastorační rady na mysli jen (nebo především) svoji vlastní skupinu či svůj vlastní zájem a nebude schopen přemýšlet o farnosti jako o celku. Jiní budou lidé spíše aktivně zaměřeni, velmi ochotní zapojit se všemožnými praktickými způsoby, avšak nebudou se cítit doma v práci spočívající v poradních setkáních. Výsledkem toho všeho může být, že setkání pastorační rady ovládnou někteří jednotlivci, ostatní zůstanou zticha a lidé se začnou postupně vytrácet.

Problém třetí: Byrokracie

Často pastorační rady fungují tak, že ustanoví nebo zdědí všemožné podkomise, které jsou pak podle zájmu obsazovány členy pastorační rady nebo dalšími lidmi. Setkání pastorační rady pak sklouzne do nekonečného projednávání zpráv a hlášení z těchto podkomisí. Program takových setkání se pak utápí v administraci a byrokracii. Mísoto aby takováto skupina byla týmovým vedením, je spíše týmovým managementem.

Problém čtvrtý: Ztráta celkového nadhledu

Pokusem, kterému někdy pastorační rady podléhají, je také to, když se pastorační rada nechá vtáhnout do nějaké speciální oblasti pastorační služby, jako je třeba liturgie, komunikace nebo duchovní formace dospělých. Bývá to třeba takto: pastorační rada objeví nějakou konkrétní potřebu ve farnosti - nenajde se však žádná skupina, která by se naplnění této potřeby ujala - pastorační rada se tedy této oblasti začne věnovat sama. Následně ztrácí onen potřebný celkový nadhled a schopnost dlouhodobého výhledu.

Problém pátý: Sekulární model

Pro pastorační radu je velmi snadné fungovat na základě sekulárního a ne teologického modelu. Prubířským kamenem je zde modlitba. Velmi málo farních skupin se na svých setkáních skutečně společně modlí. Třeba společně odříkají nějakou modlitbu, aby setkání nějak začalo - jako když je třeba odhvíznout začátek fotbalového zápasu. Avšak společná zkušenost modlitby - deset nebo patnáct minut, s rozsvícenou svící, s chvílemi ticha,

se společně sdílenou spontánní modlitbou? Proces rozhodování v pastorační radě by měl být chápán jako proces duchovního rozlišování a hledání konsensu, a ne jako systém založený na hlasování, vítězství většiny a porážce menšiny.

Problém šestý: Struktura bez procesu

Často se v pastorační radě věnuje malá pozornost živým lidem. Třeba členové ani osobně neznají jeden druhého! A to tady může pomoci i jeden jediný společenský večer! To, co zde stojí v pozadí, je fakt, že zde byla ustanovena určitá struktura a že se zde vytvořila určitá ustálená procedura - avšak v lidech samotných se nic nezměnilo! Lidé zde nejsou zároveň proměňováni společnou zkušeností - nemění se základní postoje, nerodí se nový smysl pro hlubší spiritualitu, neprohlubuje se zde nově život z osobního povolání.

Založení skupiny týmového vedení

Úplně jako první bych doporučil, abyste, alespoň pro tento okamžik, zatím zapomněli na „farní pastorační radu“ jakožto nějakou strukturu. Zapomeňte na jakékoli „rady“, zapomeňte na kodex církevní práva a myslete zatím pouze na určitou skupinu, která by se nějakým způsobem měla podílet na vedení farnosti. Avšak, a to je klíčové, myslete na ni jakožto na něco, co je teprve ve výhledu. Myslete na ni jakožto na něco, k čemu je třeba směřovat, jako na výsledek procesu, spíše než jako na jeho výchozí bod.

A tak tedy dejte prioritu procesu před strukturou. Mějte na mysli skupinu, která se chystá učit se, co to znamená být týmovým vedením farnosti. Pokuste se v této zkušenosti, kdy se několik lidí bude pokoušet být takovouto skupinou, vidět zkušenost, která je zároveň formativní. Tedy ne - nejprve formace, pak teprve úkol. Je třeba se učit zabývat se nějakým úkolem způsobem, který je zároveň formativní.

Vojtěch Kalčík

**závěry synody zpracovala
Ludmila Koukalová**

SYNODÁLNÍ KOMÁR

Slovo SYNODA jsem poprvé zaslechla někdy na podzim. Zprvu se kolem mě jen tak nenápadně vznášelo a já mu nevěnovala vůbec žádnou pozornost. Po čase už ale lítalo blíž a blíž, a tak nějak podivně mě provokovalo. Začala jsem se ptát. Názory se lišily. Jeden z nich byl ten, že je to zásadní příležitost k REFORMĚ CÍRKVE, která nám přece nemůže být jedno. A právě tohle mě velmi nadchlo, protože už léta s nadějí očekávám TŘETÍ Vatikánský koncil (kdo mě zná, tak to dobře ví! ☺). Další várka „synodálních názorů“ byla taková, že je to k ničemu, že to k žádné zásadní reformě ani revoluci v církvi nepovede, a že to má vést pouze k podpoření a utužení místních farních společenstev. Moje nadšení rázem dopadlo na velmi tvrdou zem... Tak takhle jsem si to tedy opravdu nepředstavovala.

Začala jsem s druhým kolem otázek. Tentokrát směřovaly i do řad kléru. Odpovědi odkazovaly na papeže Františka, který klade důraz na tři základní slova: SETKÁVÁNÍ, NASLOUCHÁNÍ, ROZLIŠOVÁNÍ, na to, jak kráčet společně, jak se mají zapojit místní církve různých skupin, a že to přece jen nějaký smysl má. Pomalu a OPATRŇE jsem tomu začínala věřit.

Z prvního informativního setkání ZÁJEMCŮ v kostele jsem, popravdě řečeno, moc nadšená nebyla. S něčím jsem úplně nesouhlasila a vlastní „AKCI“ jsem si neuměla ani trochu představit. Ale „synodální komár“ kolem mě pořád bzučel a otravoval ☺.

Když nastal onen DEN, kdy jsme se měli všichni setkat, rozdělit se do skupin a vybrat určité téma, nebyla jsem si zcela jistá, zda se toho chci vůbec účastnit. Šla jsem s kamarádem (teď velmi oblíbené slovo) od naproti, protože mého manžela bych na takovou akci ZATÍM nedostala. Do konírní jsem tehdy přišla jako bytost bez nadšení a zájmu, jako zavlečenec proti své vůli. Zkrátka nálada pod psa. Měla jsem sto chutí odejít, když najednou kolem mě prolítlo: „TO BUDE DOBRÝ!!!!“ Moje odpověď byla okamžitá: „NEBUDE!!!!“ Tak takhle jsem zahájila svoji SYNODÁLNÍ CESTU... Začali jsme zpěvem HYMNU K DUCHU SV.,

v nápěvu, který jsem ale vůbec neznala. Ještě štěstí, že to má tolik slok – při čtvrté jsem se konečně chytila ☺. Na výzvu jsem na flipchartovém papíru označila téma, které mě něčím zaujalo, a s obavami čekala, kdo budou moji „spoludiskuzníci“. Dopadlo to dobře, nenásilně, zformovali jsme se nakonec do sedmičlenné sestavy, ve které nám všem bylo moc fajn.

Naším tématem bylo téma číslo 9: ROZLIŠOVÁNÍ A ROZHODOVÁNÍ.

SKUTEČNĚ JSME SE SETKALI A SKUTEČNĚ JSME SI NASLOUCHALI. Povíдали jsme si krásně, povíдали jsme si otevřeně, povíдали jsme si ve svobodě a povíдали jsme si dlouho. Mluvíli jsme o svých zkušenostech, o svých prožitcích, i o současné realitě... A ON tam BYL.

Domů jsem šla naprosto proměněná, nadšená, a tak nějak opravdově šťastná. Věděla jsem, že jsem tam měla být.

Když jsem uléhala do postele, venku ten večer fučel opravdu silný vítr. Jelikož spím na půdě, při mírně otevřeném střešním okně, zvuk větru tajemně hučel po celé ložnici. Mně vytanulo na mysl: „... NAJEDNOU SE OZVAL Z NEBE HUKOT, JAKO KDYŽ SE PŘIŽENE SILNÝ VÍTR, A NAPLNIL CELÝ DŮM, KDE SE ZDRŽOVALI. A UKÁZALY SE JIM JAZYKY JAKO Z OHNĚ, ROZDĚLILY SE A NAD KAŽDÝM Z NICH SE USADIL JEDEN. VŠICHNI BYLI NAPLNĚNI DUCHEM SVATÝM. (Sk 2,1-4). A najednou se stalo něco, co jsem nezažila dvacet let. Místo spaní jsem se začala spontánně modlit HYMNUM K DUCHU SV., za chvíli znova, jako bych nemohla přestat, naprosto bezprostředně jsem chválila Hospodina a děkovala mu, moje duše byla plná obrovské RADOSTI. A trvalo to dlouho. A protože mívám časté problémy s nespavostí, obklíčila mě únava a já z posledních sil volala k nebesům, že už potřebuju jít opravdu spát, protože je půl čtvrté ráno a já za chvíli vstávám. A ON mě slyšel. Ten silný vítr nad mojí hlavou skutečně zázračně ustal a já usnula. Ohnivý jazyk jsem pravděpodobně nad hlavou neměla, ale VANUTÍ DUCHA BYLO ZCELA SKUTEČNÉ, BYLO ŽIVÉ, BYLO

HMATATELNĚ... Něco podobného jsem už v životě zažila během své konverze a vůbec mě nenapadlo, že se to stane i onen večer.

Na druhé setkání jsem se opravdu těšila, ale bohužel mě smetla omikronová vlna, tudíž jsem zůstala doma.

Třetí setkání proběhlo nedávno a „TVORIL“ se elektronický formulář asi s „milionem“ stále se opakujících otázek.

Vypracovali jsme je PRAVDIVĚ, POCTIVĚ, BEZ OBALU, skutečně tak, jak to reálně vnímáme a ve farnosti žijeme.

Chceme kráčet SPOLEČNĚ, chceme vést dialog mezi knězem a laiky, chceme žít v církvi, která je OTEVŘENÝM PROSTOREM, BEZ CENZURY, KDE SE VŠICHNI BUDOU CÍTIT JAKO DOMA, A V NÍŽ MOHOU MÍT TAKÉ I SVŮJ PODÍL NA ROZHODOVÁNÍ, nechceme kněze jen jako jakéhosi „pana domácího“, ale jako skutečného pastýře, který s LÁSKOU vede své svěřené ovce.

Chtěla bych, aby SYNODA nebyla nějakým naplánovaným „církvním sjezdem“, ale aby díky ní církev prošla skutečným ozdravným procesem (možná i tou reformou) a nebyla pouze církví muzejní, která je sice navenek krásná, ale nemá, která má velkou minulost, ale malou budoucnost...

Nevím, zda všechny ty hromady dotazníků s desítkami otázek bude vůbec někdo číst.

Nevím, zda „nehodící se“ formuláře neskončí kdesi ve skartovačkách či zamčené ve skříňkách biskupství.

Nevím, kam až doputuje zrovna ten NÁŠ. Přála bych mu, aby to bylo dolů, tam daleko, na jih, do těch správných rukou.

- jad -

R O Z H O V O R S ...

VOJTĚCHEM SALAMÁNKEM

K rozhovoru pro toto číslo farního zpravodaje Věžník jsem přizvala Vojtěcha Salamánka. Asi bych měla napsat Mgr. Vojtěcha Salamánka a připojit soudce Okresního soudu v Ústí nad Labem. V prosinci 2021 totiž složil do rukou prezidenta slib a v Lánech byl slavnostně jmenován do funkce soudce okresního soudu.

Snad to nebude znít moc troufale, ale Vojtu znám od jeho dětství, tak si dovolím mu tykat. Potkávali jsme se pravidelně na farních táborech a nějaký ten rok jako učitelka a žák. ☺

Vojto, když jsem zaregistrovala v médiích Tvé jmenování, měla jsem radost. Významná funkce a v ní třeštský rodák, křesťan. Jak jsi celý ceremoniál prožil?

Jak jsi správně předeslala, konal se ceremoniál na zámku v Lánech, což je po Pražském

hradu druhé oficiální sídlo prezidenta republiky, které ovšem bývá využíváno k realizaci jeho ceremoniálních pravomocí spíše výjimečně. Vzhledem k tomu, že lánský zámek není tak prostorný jako Pražský hrad a nás mělo ten den být jmenováno 50, což je číslo statisticky nadprůměrné, byl samotný ceremoniál poněkud stísněnější. Osobně jsem samozřejmě v průběhu jmenování pociťoval určitou nervozitu; např. nepoplést si, že prezidentovi je třeba říci „slibuji“, kdežto hned vedle stojícímu zástupci Ministerstva spravedlnosti zase „děkuji“, nikoli naopak. Dále také nezapomenout, zatímco po očku sleduji přítomný televizní štáb vyzbrojený zaostřenou kamerou, že je třeba posleze také usednout k připravenému stolečku, na kterém jsou výtisky soudcovských slibů k podepsání, a opatřit připravený výtisk svým podpisem (a neodcizit přítomným omylem protokolární pero). Zní to vše velmi jed-

noduše, avšak určitá tíha okamžiku a přítomnost televizních kamer dokáže s člověkem zacvičit. Mile mě také překvapil obsah projevu, který k nám při té příležitosti prezident přednesl. Celkový dojem jsem tedy měl jednoznačně pozitivní. Možná ve mně ale umocnil pocit tíhy odpovědnosti, která se s nově nabytou funkcí nutně pojí.

Byl jsi přidělen do Ústí nad Labem. Čím jsou pro soudce severní Čechy specifické?

Protože v Ústeckém kraji působím zatím krátce, vychází má odpověď i mé vnímání zdejšího regionu v podstatné míře z referencí a zkušeností mých severočeských kolegů, nikoli mých vlastních. Severní Čechy byly v posledních desetiletích všeobecně vnímány jako problematické z hlediska rychlosti tamního soudnictví, tedy statistického údaje průměrné délky soudního řízení. Mělo to co do čísel s historickou zátěží daného soudního obvodu a jeho odpovídající personální poddimenzovaností. Z vleku těchto historických nedodělků se nicméně severočeské soudy dokázaly v posledních několika letech vymanit. Přetrvává nicméně jiné specifikum, a sice povaha majoritní části soudních sporů, do které soudce zařazený na civilním (a v mém případě také na exekučním) úseku prvostupňového soudu vyřizuje. V převážné většině totiž jde o tzv. bagatelní spory, tedy žaloby na zaplacení pohledávek ve výši do 10 tisíc Kč (např. žaloby dopravního podniku za jízdy „na černo“, nebo pokuty od poskytovatele internetu za nevrácení modemu), ve kterých se navíc žalované osoby žádným způsobem podané žalobě nebrání. Ústecký region na tom navíc není ve srovnání s ostatními kraji ekonomicky nejlépe, což se odráží i v tom, že zdejší soudy častěji řeší žaloby související se spotřebitelskými úvěry; to je pro změnu poměrně složitá a citlivá agenda, ale i v té často nastává situace, kdy se žalovaný podané žalobě nijak nebrání. Paradoxně fakt, že žalované osoby často svá práva v soudním řízení nehájí, nutně neznamená, že se tím soudu usnadňuje práce; někdy je tomu právě naopak. Ze své dosavadní právní praxe jsem nebyl vůbec zvyklý na takovýto typ sporů, které fakticky ani za spory označit nelze (když se žalovaní nebrání), a proto je mi tento aspekt mé nové práce poněkud cizí. Konečně je třeba dodat, že ačkoli se severočeská justice podle veřejně dostupných informací dokázala vyrovnat s již zmíněnou historickou zátěží, i nadále platí, že

s ohledem na kontinuálně vysoké počty nově přichozích žalob statisticky na jednoho soudce jde o jeden z těch vytiženejších soudních krajů.

V Advokátním deníku z 15. 12. 2021 jsem našla slova prezidenta republiky: „Zapomeňte, že děláte práci jako každou jinou. Jste povoláni k tomu, abyste v této republice zajišťovali spravedlnost, a proto vám přeji, abyste vy sami byli spravedliví.“ Přiznám se, že je mi právnická profese opravdu vzdálená. Možná jsem i skeptická k charakteru lidí, kteří jsou právníky. Ale když si řeknu, že je soudcem křesťan, hned se na to dívám jinak. © Máš pocit, že křesťanský pohled na svět Ti v praxi pomáhá? Zavazuje Tě? Nebo nehraje žádnou roli?

To je otázka „na tělo“. V prvé řadě musím vyjádřit pochybnost, že člověk sám o sobě dokáže subjektivně posoudit, do jaké míry je tím či oním (ať už jde o vlastní náboženství, výchovu, světoná-

zor, životní zkušenost) vlastně ovlivněn. Je to vlastně podstata samotného „ovlivnění“ – aby bylo skutečně ovlivněním, neměl by si jej být ovlivňovaný vědom, protože jinak je schopen daný vliv usměrnit či eliminovat.

Odpovím tedy jinak; právo a náboženství vnímám jako dva oddělené světy (s výjimkou kanonického „práva“, které je samotné tématem na dlouhé povídání; při své práci se s ním však nesetkávám). Věnuji-li se své práci, soudím podle práva. Znamená to, že i pokud bych se vnitřně neztotožňoval s právním pravidlem, podle kterého jsem jako soudce v konkrétní souzené věci povinen postupovat, nemám dát svému vnitřnímu postoji přednost před jasnou literou zákona. Na druhou stranu jsou i případy, kdy litera zákona jasná není (a v praxi takových případů není málo); pak nastupuje tak skutečně tvůrčí a počítačový programem prozatím nenahraditelná úloha soudce, při které se mohou (či musí) uplatnit i soudcovy vnitřní hodnotové postoje. Ale i v takovém případě bych byl opatrný ztotožňovat prameny těchto postojů s náboženstvím, a to z jednoho prostého důvodu: náboženství (ať je to křesťanství, buddhismus, islám) nemá podle mého názoru monopol či autorské právo na své nosné myšlenky. Vezměme si např. poučku „nečini druhým, co nechceš, aby oni činili tobě“. V křesťanské iteraci ji můžeme znát v podobě „miluj svého bližního jako sám sebe“. U německého filozofa Immanuela Kanta se zase v jiné obměně objevuje jako tzv. zlaté pravidlo. Proto se zdráhám své hodnoty a názory označit za křesťanský pohled na svět; v dnešní pluralitní společnosti navíc takové vyjádření může být hodnoceno jako antagonistické vůči jiným náboženstvím. Tak např. tamten je soudcem s křesťanským pohledem na svět, ten druhý je zase taoista. Zastávám spíš názor, že křesťanství mi určité myšlenky a názory zprostředkovalo, stejně jako někomu jinému mohly být obsahově totožné hodnoty zprostředkovány náboženstvím jiným. Všechny ale směřují (podle mého názoru) k témuž. Nastolení sociálního smíru (eliminaci entropie) prostřednictvím abstraktního konceptu spravedlnosti. Domnívám se, že křesťanství obsahově tomuto cíli v zásadě vyhovuje, a tedy mohu v určitém smyslu říct, že mi v praxi pomohlo, pomáhá a snad i do budoucna pomáhat bude.

Co je pro Tebe v praxi nejtěžší? Můžeš trochu obecně shrnout, čeho se týkají kauzy, které nerad rozhoduješ?

I to je trošku zapeklitá otázka. Každý soudce má samozřejmě v rámci jím vykonávané agendy nějaké preference co do nějakých archetypálních případů. Je ovšem jeho prací se od těchto preferencí oprostit a každé jím projednávané věci věnovat stejnou pozornost, pečlivost a úsilí. Žalobce ani žalovaný si nemohou vybírat, kterému ze soudců daného soudu svěří rozhodnutí např. ve svém sousedském sporu (samozřejmě pokud se nerozhodnou věc řešit alternativním způsobem, tedy že využijí rozhodčího řízení a domluví se na konkrétní osobě rozhodce). Soudce tedy nejen že by měl proti takovému svým preferencím aktivně bojovat tím, že si je uvědomí a bude se snažit, aby nezavdávaly důvod ke snížení kvality jeho práce; neměl by také účastníky řízení předem vystavovat pochybnostem o své angažovanosti tím, že bude veřejně dávat najevo svou nelibost vůči určitému druhu soudních sporů. Na otázku, co je pro mě v praxi nejtěžší, pak mohu v této době odpovědět pouze to, že nejtěžší je pro mě zkrátka a dobře právě ta praxe. Tím mám na mysli fakt, že má dosavadní právní praxe spočívala v sedmiletém působení v pozici asistenta soudce na Nejvyšším správním soudě, kde jsem se zabýval téměř výlučně otázkami spadajícími do oblasti správního práva. Navzdory tomu jako soudce nyní již působím v jiné oblasti práva, a to v právu civilním. Jakkoli jsem se tedy mohl na toto nové působení teoreticky a studijně připravovat, praktické zkušenosti se stěží dají studiem nahradit. To je momentálně asi ta největší výzva, kterou průběžně překonávám.

Z čeho máš naopak ve své práci radost?

Rovnou mohu plynule navázat na svou předchozí odpověď – popsany „přerod“ v právní specializaci mě svým způsobem naplňuje. Obdobně jako se říká „kolik znáš jazyků, tolikrát jsi člověkem“, platí totéž i u práva. Jsem toho názoru, že s čím více oblastmi práva má právník praktickou (aplikační) zkušenost, tím lépe dokáže na právní problém nahlížet celistvě a tedy i funkčně tak, aby jeho právní názor nebyl odtržený od reality. Krom toho samozřejmě považují svou práci za smysluplnou a užitečnou (tím nechci naznačovat, že jiné druhy práce takové nejsou), neboť napomáhá

k tomu, aby se silní neobohacovali na úkor slabších a aby lidé tzv. nebrali spravedlnost do vlastních rukou (vykonává-li někdo spravedlnost ve vlastní věci, těžko může být objektivní a tedy spravedlivý).

V Třešti už Tě často nevidáme. Ale i tak se nabízí otázka, co pro Tebe Třešť znamená? Je něco, na co si často vzpomeneš?

Do Třeště už se dostávám jen zřídka, to je bohužel pravda. Mám-li ale k tomu vhodnou příležitost, vždy ji rád využiji, protože jako na město svého dětství vzpomínám na Třešť moc rád. Aktuálně pro mě Třešť představuje klidné místo k odpočinku časem stráveným s rodinou a příležitostí k určitému nostalgickému návratu do minulosti, tj. do dob bezstarostného dětství, kdy člověk vnímal svět jako jednodušší, ale i tajemnější, bezpečnější, ale i dobrodružnější. Často si vzpomenu na místní Základní uměleckou školu, kam jsem docházel na hodiny klavíru a kytary, dále na řebářský kroužek a zdalipak jej stále vede Pavel Brychta, vzpomínám i na ty letní tábory (byť se konaly až za Mrákotínem u Dobré Vody). Cyklistika (ty kopečky pro mě byly jako pro teenagera rozhodně zvladatelnější!), pěší turistika po okolí a krásné smrkové lesy

(na jejich devastaci si mé oko těžko zvyká) a staré dobré fitness nad průchodem u kina Máj.

Jaké máš další profesní cíle?

Momentálně jen to, co mám přímo před sebou. Dobře dělat svoji práci, tzn. aktuálně především zvládnout přechod na novou specializaci. Jmenování soudcem je takový zvláštní milník v profesní kariéře, protože pokud soudce svou práci zvládá, v podstatě (ošklivě řečeno), má do sedmdesáti let svého věku o práci vystaráno. Někomu tak může z profesní stránky vyhovovat zůstat na jednom soude celý svůj profesní život, někdo zase rád zkusí jiný region, jinou specializaci, jiný soudní stupeň, nebo se dokonce vzdá soudcovské funkce a upřednostní advokacii nebo akademickou dráhu. V současné době nedokážu s jistotou říct, kterou z cest sám upřednostním.

Děkuji Ti za rozhovor a za čas, který jsi nám věnoval. Za všechny farníky Ti přeji jasnou mysl při rozhodování!

- KZ -

SVĚTOVÝ DEN ZASVĚCENÝCH OSOB

Přicházím se vzpomínkou na osoby zasvěceného života, tuto vzpomínku jsme prožívali 2. února o svátku Uvedení Páně do chrámu. Původně byl tento svátek slaven jako Den setkání, ve kterém se křesťané diecéze shromáždili do průvodu a nesouce rozžaté svíce zpívali Pán je světlo národů, Pán je sláva svého lidu. A kráčeli do biskupského kostela – na venkově z vesnic do chrámu ve městě.

V současnosti je tento den prožíván jako Světový den osob zasvěceného života (kněží, jáhnů, řeholníků a řeholnic), putují do katedrál, aby se svými biskupy poděkovali za dar zasvěceného života a modlili se za setrvání v něm.

Já jsem během svého kněžského života mnohokrát prožil toto setkání s hlubokou radostí a vděčností, naposledy při působení na Svatém Kopečku ve velké kapli olomouckého semináře pod vedením arcibiskupa Graubnera. Vypadá to, že se o této věci zmiňuji opožděně, o celý měsíc, ale právě v postní době by měl být každý zasvěcený život – i ve spojení s ostatními bratry a sestrami – prožíván daleko intenzivněji! Ostatně my, křesťané, jsme vlastně všichni osobami zasvěceného života. Vždyť od křtu máme účast na Kristově kněžství a jsme údy jeho tajemného těla – Církve.

P. Klement Jaroslav Růžička

O NEBEZPEČÍ SAMOTY A O VELIKONOČNÍ NADĚJI

Málokdo z nás si připouštěl, že se to může stát. Jako by nestačilo tornádo, pandemie, uprchlická krize, finanční, energetická krize. Rusko napadlo Ukrajinu a bombarduje hlava nehlava sídliště a školky, zabíjí prchající neozbrojené lidi. Prezident Putin otevřeně lže a vysvětluje vraždění hájením křesťanských hodnot, zachraňováním světa před úpadkem a bezbožností, teoriemi genderů a jinou zvráceností. Na záběrech kamer působí zlý stařec osaměle, izolovaně, vyšinitě. Vypravila se mi pasáž z knihy Trojice, Božský tanec a vaše proměna, od františkána Richarda Rohra:

„...Lidé jedovatí, psychopatičtí, nebo sociopatičtí jsou vždy Ti, kteří nedokážou pečovat o vztahy, kteří nedokážou udržovat vztahy, utíkají z nich. Obvykle jsou osamělí, nebo jakýkoliv jiný vztah s nimi je velmi obtížný. Protože když se oddělíte od ostatních, stáváte se nemocnými, jedovatými a dovolím si to říct, dokonce zlými. Spásu bych prostě popsal jako připravenost, schopnost a ochotu zůstat ve vztahu. Proto se Ježíš na tomto světě objevil jako nahý a zranitelný, jako bezbranné dítě. To je naprostý vztah – nahá zranitelnost znamená, že ti dovolím, abys mě ovlivnil. Dovolím ti mě změnit. Jaká je alternativa?

„Nemůžeš mě změnit! Ty mě nemůžeš nic naučit! Už to vím! Všechny odpovědi znám!“

Když ve svém životě nedáváte žádnou moc jiným lidem, když je zablokujete, tak jste podle mě duchovně mrtví. A nejste daleko od zla. Nebude trvat dlouho, než začnete dělat zlé věci. Jistě, vy jim nebudete říkat zlo, na povrchu svého vědomí je ani nepoznáte jako zlé.

Atomizované, izolované vědomí je zárodkem osamělé nezávislosti, izolaci. Stali jsme se nezpochybnitelnými pány svých vlastních smršťujících se království. V těchto hermeticky zapečetěných kontejnerech vlastního já empatie strádá a dobrota tam umírá... Jsme skutečně stvoření pro Lásku. Bez

ní velice rychle umíráme. A naše duchovní tradice nám říká, že láska je osobní, Bůh je Láska...

(Richard Rohr, Trojice, Božský Tanec a vaše proměna)

Vládce světové moci je sám a sám krvavými rukama zachraňuje zkažený svět: kdyby to nebylo tak strašné, je to tragikomické. Hleďme, kam až může dojít pokušení izolovat se, které si tak trochu nosíme v sobě každý! Utíkejme před ním, nejlíp k lidem kolem, kteří nás potřebují a volají o pomoc.

Bůh nás dnes zve do společenství, je to znát: v domněle otupělé Evropě se zvedla obrovská vlna soucitu, solidarity, ochoty pomoci. Lidé sbírají peníze, potraviny, připravují nouzové bydlení. A chovají se jinak. Mám zkušenost z včerejší cesty přes Maďarsko: dálniční benzinka plná aut s ukrajinskou značkou. Většinou ženy, maminky s dětmi. Vstup na toalety je všude v Maďarsku i na benzinkách placený, dnes ale paní pouštěla všechny zadarmo, usmívala se. Pěkný začátek.

„To je v pořádku, je to vyřízené,“ povídá nějaký muž anglicky mladé ženě, která se chystala platit. Nechápe se na něj dívala... „je to vyřízené, šťastnou cestu, hodně štěstí!“ A pak totéž opakoval jiné paní. Maďarský anděl tankoval ze svého.

Na další benzince byl trochu chaos: Hodně řidičů a řidiček bylo v cizině poprvé, říkali to, omlouvali se, někteří najížděli ke stojanům z protisměru, jiní nechávali auta stát u stojanů a obcerstvovali se kávou, což zase vytvářelo slušné fronty a zmatek. Nějaká paní se mě ptala, jak se natankuje plná nádrž, jak to pozná. Jiná zákaznice se u pokladny snažila něco vysvětlit, chtěla platit. Mluvila ukrajinsky, pokladník nechápal. Byla totiž zvyklá nejdříve zaplatit a pak teprve tankovat. Domluvili jsme se, všichni jsme si poděkovali. Žádná netrpělivost, všude vládla velkorysost, plaché, vděčné úsměvy. Snad to není laciné, vždyť velko-

rysost (makrothymia) je ovocem Ducha svatého. Potkal jsem ji v uplynulých měsících opakovaně tam, kde před tím prošla hrůza. Pandemie, tornádo, požár, teď válka... Soucit, strach a zděšení nás proberou. Pro mě je to poselství Velikonoční naděje, že ze smrti se narodí nový život.

Přijď brzy, Hospodine, ubývá jim i nám sil, prosím, přijď a vysvobod' nás. Ty nám nejsi cizí, Ty se nám nikdy neodcizíš, jsi s námi tělesně spojen. Nedopusť, abychom se odcizovali my. Přijď a probud' v nás Velikonoční naději. Naději i pro Ukrajinu, pro Rusko, pro Evropu, pro Církev, pro svět. A dej, ať ta zkouška netrvá moc dlouho.

Jan

PRVNÍ SVATÉ PŘIJÍMÁNÍ LETOS RYZE MUŽSKÁ ZÁLEŽITOST

Vojtěch Šalanda, Patrik Jevčák, Tadeáš Trojan, Jonáš Kodys, Marek Řezníček, Jiří Koukal a Karel Böhm. Tito kluci letos poprvé přijmou první svaté přijímání a svátost smíření.

Těší se a zodpovědně se v náboženství připravují. Do dnešního dne jsme se naučili desatero (nejen vyjmenovat). Nyní se učíme o svátostech.

Všechny vás zveme, abyste s námi oslavili tuto slavnost a zároveň vás prosíme o modlitbu.

K. Brychtová

JEŠTĚ JEDNO ZASTAVENÍ U VÝROČÍ 900 LET OD ZALOŽENÍ PREMONSTRÁTSKÉHO ŘÁDU

Před poměrně delším časem jsem byl požádán, abych do našeho milého časopisu napsal něco o premonstrátech – jako jejich člen z vlastní zkušenosti, o setkání s nimi, o vstupu do jejich společenství a pak životě v této rodině až dodnes.

Tak tedy nejprve jsem se setkal s premonstrátským kostelem – tím hlavním (bazilika Nanebevzetí Panny Marie na Strahově), to jsem tenkrát nevěděl ani to, že nějakí premonstráti

jsou. Bylo mi tehdy 12 let a premonstráti (jako všichni řeholníci) byli komunisty čerstvě odsunuti (13. 1. 1950) a my jsme se na Strahov přestěhovali teprve v září toho roku.

S rodiči jsem bydlel v jednom činžáku nedaleko strahovského nádvoří a kostela, asi čtvrt hodiny cesty, a tak jsme tam v neděli chodili v 11 hodin na mši. Bohoslužby tenkrát vedl diecézní kněz – starý pan profesor, který tam dojížděl

z centra Prahy. Já v tom prostředí vnímal jen krásu chrámu, nic víc. Táta a máma se od farníků dovídali, co se před půlrokem s premonstráty stalo a velmi se z toho hrozili. Se mnou však o tom tenkrát nemluvili, z opatrnosti, abych se ve škole nepodřekl. I to bylo tenkrát nebezpečné. A tak jsem prožil svá školní léta, pak jsem nastoupil středškolské studium na hospodářské škole (dnes obchodní akademii) a po maturitě přijal místo v bance. Zde jsem pracoval 9 let (do 29 let). Během této doby jsem stále silněji pociťoval povolání ke kněžství – „vnitřní hlas“ a vědomí, že právě v církvi (v pro nás nepříznivé době) je naléhavá potřeba kněží. Zpočátku jsem to držel v tajnosti, silně jsem s tím bojoval, až do velkého rozrušení. Nikomu jsem nic neřekl, ani doma! Až teprve v roce 1967 jsem to nevydržel a po poradě s jedním knězem jsem se svěřil kompetentním osobám, opustil úřednickou praxi a po přihlášce (vyšli mi kupodivu vstříc) přišel v září 1967 na bohosloveckou fakultu a do kněžského semináře v Litoměřicích. Domníval jsem se, že už mám pokročilý věk, když kněží bývají svěceni v 25 letech! Ale byli tam ještě starší. A co teprve za rok, když se uvolnily poměry, přišli tam i padesátiletí, šedesátiletí, a někteří ještě starší, aby dokončili svá studia, na která čekali trpělivě řadu let. Samozřejmě po civilních zaměstnáních. Říkali jsme: máme tu od pekaře po lékaře. A bylo tomu tak. Všichni jsme se náramně sžili a měli jsme tu výhodu, že jsme se, protože seminář byl jediný v Čechách, všichni ze všech diecézí vzájemně poznali. Překvapilo mě, kolik je tam příslušníků řeholních řádů, zvláště z řad těch, kteří měli přerušené studium. Když přišel někdo nový, ptali jsme se: „*Tak co? Jsi řád, nebo neřád?*“ Měli jsme je všichni rádi a oslovovali je nikoli vlastními, ale řeholními jmény. Byly i přezdívky. Mně, protože jsem Růžička, říkali „Růžo“.

Ty, kteří byli v řádech z dřívějšíka, soudruzi tolerovali. Ale ostatním bohoslovcům bylo přísně zakázáno vstupovat do řehole, museli jsme podepsat tištěné prohlášení, že tak neučiníme ani během studia, ani po něm. Ta drzost, že?

V semináři jsem poznal poprvé premonstráty, ne na Strahově. Zvláště jeden z těch, kteří byli se mnou v ročníku, Dominik Josef Doubrava, se se mnou spřátelil a dost se mi věnoval i po stránce poznávání jejich řádu – zvláště toho hlubšího. Jsem mu za všechno vděčný. Při-

váděl mne i mezi ostatní bratry v konviktu i jinde. Dnes už je tři roky na věčnosti.

S Boží pomocí jsem absolvoval fakultu. Během té doby nastala úleva poměrů, i když ne úplná. Na Strahov mohl nastoupit P. Bernard Mokřý, bývalý sekretář pana opata Jarolímka, jehož umučili komunisté. Tohoto obratu jsme my premonstráti i jejich společníci využívali k častějším návštěvám Strahova a tím i k osobnímu styku. Ovšem schůzky se nekonaly v kostele (vyjma bohoslužeb) – zákaz vnějšího života řádu trval. Nekonaly se ani v klášteře – ten byl obsazen Památkem národního písemnictví zřízeným v jeho budovách. Tak jsme se setkávali v domě na nádvoří. Velmi jsme se na to těšili, i když nemohli přijít vzdýcky všichni.

Rozhodujícím okamžikem, spíš mezníkem v mém životě, byla sobota 24. 6. 1972 – Slavnost narození Jana Křtitele, kdy jsem byl v katedrále sv. Víta arcibiskupem Františkem Tomáškem vysvěcen na kněze. A druhého dne, 25. 6. 1972 jsem měl na Strahově primiční mši svatou, na kterou mě připravoval právě otec Bernard Mokřý, tehdy zdejší farář. Ta cesta, kterou jsem byl na Strahově léta přitahován, i když jsme chodili do jiných kostelů. Když jsem tam v září 1950 poprvé přišel, nikdy by mě nenapadlo, že tam jednou budu stát jako kněz!

Ustanoven jsem byl v pražské arcidiecézi, kde jsem působil postupně v pěti farnostech jako kaplan. Nejpůsobivější pro mě byla Svatá Hora u Příbrami, největší poutní místo Čech, kam přijížděli věřící i z Moravy a Slovenska, kde byla krásná příležitost k účasti na řadě mariánských pobožností spolu se službou zpovědníka. Ze Svaté Hory jsem byl přeložen do dvou farností berounského vikariátu: do Žebráka (7 let) a do Osova (15 let), celkem 22 let na Berounsku jako farář.

Roku 1990, po revoluci, jsem byl přijat na Strahově do premonstrátského řádu a mohl takto veřejně vystupovat. Dostal jsem řeholní jméno Klement (ne Klement papež, ale Klement Hofbauer z Tasovic u Znojma, redemptorista). Jako kněz jsem měl ještě více příležitostí i důvodů k setkávání se svými bratry premonstráty, ne jen strahovskými, ale i z ostatních kanonií (celkem je jich v Česku šest). Když jsem sloužil v Osově na Berounsku, požádal mě Dominik Doubrava, který tehdy sloužil na Svatém Kopečku u Olomouce,

zda bych tam nepřešel, že by nutně potřebovali takového zpovědníka se „svatohorskou“ praxí. Svatý Kopeček je premonstrátské místo, neboť patří pod duchovní správu Strahova. Zprvu jsem váhal, protože jsem věděl, že do Osova už kněz ustanoven nebude. Ale pak jsem to úředně vyřídil mezi arcibiskupstvím v Praze a biskupstvím v Olomouci a v dubnu 2002 se přestěhoval na Svatý Kopeček (byl jsem tam 15 let). To byl můj další „skok“, z Čech na Moravu. A pokud jde o poutní místa, ze Svaté Hory na Svatý Kopeček. Vida, jak si mě Matka Boží držela! Nelitoval jsem! Nádherný chrám (Bazilika Navštívení Panny Marie), skvělé prostředí mezi spolubratry i ostatními věřícími. Věnovali mi i pěči.

V roce 2019 jsem prodělal těžkou střevní operaci, která mě velmi oslabilá, hlavně na nohy. Zpočátku jsem chodil o dvou francouzských holích, nyní jsem na vozíku. Jsem rád, že mohu být v Domově Sester Svatého Kříže v Kroměříži. Bratři to zařídili! Sestry řádové se za nás modlí, civilní sestry ošetřovatelky se o nás starají.

Tak jsem vše vypsál od začátku, jak to zprvu nesměle poznávání premonstrátů šťastně vyvrcholilo životem v jejich, musím teď říkat v naší rodině!

Zdravím všechny v Třešti!

P. Klement Jaroslav Růžička, OPraem

MÍR – V DNEŠNÍ DOBĚ KŘEHKÉ SLOVO

Vím, že jste tohle již slyšeli při mši svaté, ale říká se: opakování – matka moudrosti.

Když mi Pavel poslal SMS „tak už to Rusáci na Ukrajině mydlí“, mým srdcem a celým tělem projela bolest, úzkost a strach. Ale též v mé mysli se mi vybavila část písničky, nevím, jak se jmenuje a kdo ji zpívá, ta slova jsou: Až mocní zametou s touhle planetou... A jeden takový mocný si začal hrát na Pána Boha. Ve svých modlitbách vkládáme svůj život do rukou Božích. Jenomže ať chceme nebo ne, teď jsou naše životy v rukou jiného „boha“.

Proto jsem nás všechny chtěla poprosit, abychom se společně sešli na modlitbách sv. růžence, modlili bychom se každou středu bolestný růženec a litanie k Panně Marii bolestné po celou dobu postní. Tímto bych také chtěla poprosit, aby nám ten, kdo bude mít službu v kostele sv. Kateřiny, otevřel dříve. S modlitbou bychom začali v 17:15 hod. Pak každý pátek po křížové cestě se pomodlíme smírné litanie. Pokud bude chvilka, tak i začátek bolestného růžence a poslední desátek (který byl pro nás ukřížován). Také po celou dobu postní.

Proto prosím nejen nás dospěláky, ale i mládež a děti, pojďme společně přinést tuto ma-

lou obět pokory a lásky Bohu. Vždyť modlitba růžence má neuvěřitelnou moc, pokud se sejdem v hojném počtu a budeme se modlit čistým srdcem v Božím chrámě.

Pojďme prosím společně prosit Pannu Marii, aby se přimlouvala za nás hříšné u svého Syna Ježíše, aby se nad námi smiloval. Také se modleme za mocné, aby jejich zatvrzelá srdce zjihla. Ať my, naše děti, vnoučata, a to nejen v naší vlasti, ale též na Ukrajině, všude, kde se válčí na celém světě, můžeme žít v míru a bezpečí.

Pojďme společně Pannu Marii a Ježíše nejenom prosit, ale též děkovat. Ať můžeme všude na celém světě „bojovat“, a to bojovat modlitbou, v ruce při tom držet růženec a ne zbraň. Prosme Boha našeho Otce, aby tuto naši malou obět pokory a lásky přijal. Prosme za obnovení a zachování míru. V modlitbách svěťujme své životy a životy všech, které nosíme ve svém srdci, do rukou Panny Marie, Ježíše a našeho Boha na nebesích.

Vždyť modlitba je ta nejučinnější mocná zbraň proti zlu a svatý růženec nejvíc. Bůh nás ochraňuje.

Marie Burdová

DOKONČENÍ OPRAVY VARHAN V TŘEŠTI

V únoru letošního roku se podařilo dokončit rozsáhlou opravu varhan kostela sv. Kateřiny Sienské v Třešti. Staříčský a značně poškozený nástroj autodidakta Františka Pohana z Golčova Jeníkova byl navrácen do lesku a spolehlivosti.

Opravy probíhaly s několika přestávkami od roku 2016, kdy byl kůr i nástroj asanován od dřevokazného hmyzu, generálně vyčištěn a vybaven novou vzduchovou jednotkou. V následujících letech byl nástroj vybaven replikou původního podia, pedálové klaviatury, skříňe pedálového stroje, a bylo provedeno restaurování technického zázemí pedálové hry. V poslední fázi opravy byl nástroj kompletně demontován, byla částečně restaurována varhanní skříň. Byla provedena oprava všech vnitřních dílů a nástroj byl navrácen do původní podoby. Varhany získaly spolehlivý chod a autentický zvuk díky opravě hrací i registrační traktury a vzdušnic. Zachována byla původní cha-

rakteristika intonace a bylo provedeno ladění ve Valottioho temperatuře. Při rekonstrukci nástroje, byť není zapsán jako kulturní památka, probíhaly veškeré práce v restaurátorském režimu a byly využity pouze původní materiály jako dřevo, kov a kůže.

Díky provedené opravě získala Třešť reprezentativní nástroj, který nejen důstojně doprovází bohoslužbu, ale umožní provádění koncertů. Zejména vhodný je pro interpretaci české i světové barokní varhanní hudby.

Tomáš Jeřábek

(oprava byla financována z finančních prostředků Města Třešť, poděkování patří panu varhanáři Tomáši Jeřábkovi i panu starostovi Vladislavu Hynkovi – pozn. redakce)

TJ Orel Třešť
Letní tábor Zlatomlyn
pro děti z 1. stupně ZŠ

INDIÁNI OD ZLATÉHO VODOPÁDU

VÁM POSILÁJÍ KOUKOVÝ SIGNÁL ...

Termín tábora: 12. - 22. července 2022
Kde: Rekreační chata u Opatova

Cena: Pro členy Orla 2300 Kč
další sourozenec 2200 Kč
Pro nečleny Orla 2500 Kč
další sourozenec 2400 Kč

Hlavní vedoucí - Marie Kaňkovská
(tel.: 736 702 315; maruskanka@seznam.cz)
Přihlášky jsou k dispozici na webu: orel.tre-fa.cz

PRO ŽÁKY 2. STUPNĚ
10. - 20.7.2022

TÁBOR LOVĚTÍN 2022

STAŇ SE I TY
NEJOSTŘEJŠÍ TUŽKOU V PENÁLE
A PŘIHLAS SE NA NAŠÍ UNIVERZITU

VÍCE INFORMACÍ:
<https://orel.tre-fa.cz/>